

TEKST 8: Ibn Ishaq: Det medinianske forbundsdekret

Ibn Ishaq (ca. 704-767) var arabisk historiker og skrev en biografi (sira) om profeten Muhammed, Sirat Rasul Allah ("Guds sendebuds liv"). Dette værk er en central kilde til islams tidlige historie og Muhammeds liv. I det nedenstående tekstuddrag gengiver Ibn Ishaq indholdet af det dekret, Muhammed skulle have udstedt i forbindelse med overtagelse af styret i Medina. Dekretet skulle give retningslinjer for forholdet mellem især de tilvandrede mekkanere (al-muhajirun) og Muhammeds arabiske støtter i Medina (al-ansar), men også forholdet til Medinas jødiske stammer. Ishaqs gengivelse bygger angiveligt på bl.a. mundtlig overlevering, og selvom forskerne generelt er enige om eksistensen af et dekret, er det omdiskuteret om nedenstående tekst svarer til den oprindelige formulering.

I Allah, den Barmhjertiges og Nådiges navn: Dette er en forordning¹ fra budbringeren Muhammad, der regulerer forholdet mellem de troende muslimer af Quraysh² og Yathrib³ og dem, der fulgte dem og tilsluttede sig dem⁴ og arbejdede hårdt sammen med dem [el. kæmper sammen med dem i krig]:

De danner et fællesskab (umma) udelukkende andre.⁵

Udvandrerne af Quraysh skal indbyrdes fortsætte med at betale blodpenge og løskøbe fanger ifølge deres nuværende skik på en venlig og retfærdig måde, som er almindeligt blandt de troende.⁶

Banu 'Auf⁷ skal indbyrdes ifølge deres nuværende skik betale de blodpenge, som de betalte førhen. Alle skal løskøbe fanger på en venlig og retfærdig måde, som er almindeligt blandt de troende.

[Banu Sa'ida, Banu Harith, Banu Jusham og Banu Najjar skal ligeledes styres efter ovenfornævnte retningslinjer.⁸]

[Banu 'Amr ibn 'Auf, Banu al-Nabit, og Banu al-'Aus⁹ vil være omfattet på samme måde.]

Troende må ikke svigte nogen iblandt dem ved ikke på deres vegne i venskab at betale løsesum eller blodpenge.

---

¹ Kitab, skrivelse

² De i 622 udvandrede mekkanske muslimer, der var kommet til Medina – 'udvandrere' (al-muhajirun), der tilhørte Quraysh-stammen fra Mekka

³ El Yathrib eller Jathrib, byen Medinas oprindelige navn.

⁴ Al-ansar, "hjælperne". De indbyggere i Yathrib (Medina), der hjalp/støttede muslimerne/Muhammed

⁵ Eller: "til forskel fra andre"

⁶ De troende, al-mu'minun

⁷ En af stammerne i Yathrib (Medina), jf. nedenfor

⁸ Alle tilhører Khazradj – en af de førende stammer i Yathrib (Medina)

⁹ Alle tilhører Aus – en af de førende stammer i Yathrib (Medina). Khazrajds rivaler.

En troende må ikke gøre en anden troendes frigiven til sin forbundsfælle imod denne.

5 De troende, som frygter Allah, skal modsætte sig de oprørske og den, der tilskynder til uretfærdighed eller synd eller fjendskab eller fordærv blandt troende. De skal alle gå imod ham, selv om han er søn af en af dem.

En troende må ikke dræbe en anden troende af hensyn til en vantro. Ej heller må han hjælpe en vantro mod en troende.

10 Beskyttelse givet i Allahs navn er fælles. Selv når den gives af den ringeste blandt de troende til fremmede, skal den være bindende for alle troende.

De troende er alle venner¹⁰ med hinanden med udelukkelse af alle andre.

15 Den jøde, der følger os [de troende] gives hjælp og lighed. Han vil ikke blive krænket og hans fjender vil ikke modtage hjælp.

De troendes fred er udelelig. Ingen særskilt fred må indgås med en ikke-troende, når de troende kæmper for Allahs vej. Fredsbetingelserne skal være ens og retfærdige for alle troende.

20 Under ethvert plyndringstogt skal den deltagende rytter lade en anden ride med på sit ridedyr.

De troende skal hævne hinandens blod, når det udgydes i kampen for Allahs vej. De troende, der frygter Allah, modtager den bedste og mest retskafne vejledning.

25 Ingen polyteist¹¹ må tage ejendom fra en person af Quraysh under sin beskyttelse. Ej heller må han gribe ind imod en troende.¹²

30 Enhver, der dømmes for at have dræbt en troende uden god grund, skal dræbes til gengæld, medmindre de pårørende stilles tilfreds (med blodpenge), og de troende skal gå imod ham som én mand og er forpligtede til at skride til handling imod ham.

35 Det er ikke tilladt for nogen troende, der tager det, der står i dette forbundsdekret¹³ til efterretning og som tror på Allah og den yderste dag, at hjælpe en misdæder¹⁴ eller give ham husly. Allahs forbandelse og Hans vrede vil være over ham på opstandelsens dag, hvis han gør dette, og hverken anger eller løskøbelse godtages for ham.

---

¹⁰ Eller forbundsfæller

¹¹ Sandsynligvis menes der hedenske arabere fra Medina

¹² Der menes her, at hedninge i Yathrib (Medina) ikke må beskytte de (ligeledes hedenske) medlemmer af Quraysh-stammen, der forblev i Mekka og som muslimerne nu er i krig med.

¹³ Omtales både som skrivelse (kitab) og dokument (sahifa). Reelt en forordning om indgåelse af et forbund dekret af Muhammed.

¹⁴ "Muhdith", uklart begreb. Oprindeligt muligvis "ægteskabsbryder", men her nok i en bredere betydning.

Når I er uenige om noget, så henvis sagen til Allah og Muhammed.

Jøderne skal bidrage til krigsomkostningerne, så længe de kæmper sammen med de troende.¹⁵

- 5 Jøderne hos Banu 'Auf vil blive behandlet som ét samfund med de troende. Jøderne har deres religion og muslimerne deres. Dette vil også gælde for deres frigivne. Undtaget er de, der handler uretfærdigt og syndigt, for de skader sig selv og deres familier.

- 10 Det samme gælder for jøder hos Banu al-Najjar, Banu Al Harith, Banu Sa'ida, Banu Jusham, Banu al-Aus, Banu Tha'laba, og Jafna, en klan blandt Banu Tha'laba og Banu al-Shutayba.¹⁶ Loyalitet beskytter mod forræderi. For de frigivne af Tha'laba gælder samme regler som for Tha'laba selv. For dem, der er i venskabsforbund [bitana] med jøderne, gælder det samme som for jøderne.

- 15 Ingen må gå i krig uden Muhammeds tilladelse. Men man skal ikke hindres i at søge hævn, hvis man er krænket. Enhver, der dræber en anden, uden varsel, udøver drab på sig selv og sin husstand, medmindre den dræbte har krænket ham, for Allah billiger dette [at søge hævn].

- 20 Jøderne skal bære deres egne omkostninger (i krig) og muslimerne afholde deres udgifter. Hvis nogen angriber nogen, der har part i dette forbundsdekret, skal de andre komme til hjælp. De skal søge gensidig rådgivning og konsultation. Loyalitet beskytter mod forræderi. Ingen skal gøres ansvarlig for sin allieredes ugerninger. Den krænkede skal hjælpes.

- 25 Jøderne skal betale bidrag til udgiften, så længe de troende er i krig.¹⁷

Yathrib skal være hellig for parterne i dette forbundsdekret.

- 30 En fremmed, der har fået beskyttelse, skal behandles som sin vært, hvis han ikke gør skade og er ikke begår nogen forbrydelse.

En kvinde må kun gives beskyttelse med samtykke fra hendes familie.

- 35 I tilfælde af tvist eller uenighed, der kan resultere i uro, skal sagen henvises til Allah og Muhammed, Allahs budbringer. Allah billiger det, der i dette forbundsdekret er nærmest fromhed og godhed.

---

¹⁵ Anden oversættelse: "Jøderne skal bidrage til de troendes krigsomkostninger, så længe de er i krig"

¹⁶ Der menes enten arabere fra disse stammer, der er konverteret til jødedommen eller jøder i forbund med disse stammer. De tre største jødiske stammer (Qainuqa, Qurayza og Nadir), der senere blev udrenset, nævnes ikke særskilt.

¹⁷ Dette er tredje gang jødernes forpligtelser i forbindelse med krig nævnes. De synes at skulle bidrage til krigsomkostningerne, hvis de fører krig i ledtog med muslimerne, selv at bære omkostningerne, hvis de fører krig alene, og ligeledes at skulle bidrage til omkostningerne, hvis muslimerne fører krig alene. De kan ikke selv erklære krig uden Muhammeds tilladelse og kan ikke slutte fred så længe muslimerne fører hellig krig (jf. nedenfor).

Quraysh¹⁸ og deres hjælpere må ikke gives beskyttelse.

Parterne i dette forbundsdekret er forpligtet til at hjælpe hinanden i tilfælde af et angreb på Yathrib.

5

Hvis de¹⁹ opfodres til at indgå og holde fred, skal de gøre det. Hvis de giver en lignende opfordring til muslimerne, skal dette gøres, undtagen hvis det drejer sig om en hellig krig på Allahs vej. Enhver skal have sin andel i overensstemmelse med den part, han tilhører.

10 Jøderne af Aus, herunder deres frigivne, har i loyalitet samme status, som andre parter i forbundsdekretet. Loyalitet beskytter mod forræderi.

15 Den, der gør sig skyldig, gør sig skyldig for sit eget vedkommende. Allah godkender denne forordning. Den beskytter ikke den uretfærdige eller synderen. Den, der drager ud for at kæmpe og den, der forbliver i sit hjem i byen²⁰, har sikkerhed, medmindre han har begået en forbrydelse eller er en synder. Allah er beskytteren for den gode og den, der frygter Allah, og Muhammed er Allahs sendebud.

20 J. M. Rosenløv & M. Pihl: *Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv* (2014)

[Ibn Ishaq: *Sirat Rasul Allah*, her efter A. Guillaume: *The Life of Muhammad*. Oxford [1955] 2009, afs.341-343 (s.231-233).]

---

¹⁸ Som nævnt, fjenderne i Mekka

¹⁹ De ikke-muslimske parter

²⁰ Eller "i Medina" og i så fald en senere interpolation, da byen ellers gennemgående i teksten benævnes Yathrib